

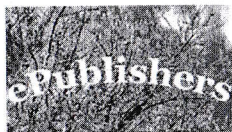
BOGDAN PLOTNIC

NUNTA

Roman

Prezentă lucrare se publică în format electronic și tipărit.

Coperta: Leo Orman

Ilustrația copertei – <https://pixabay.com/en/checkmate-chess-resignation-1511866/>:

© 2018 ePublishers. Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-716-822-8

Ediția digitală a prezentei lucrări se poate accesa aici:
<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-716-823-5>

Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la info@ePublishers.info.

www.ePublishers.ro
www.ePublishers.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PLOTNIC, BOGDAN

Nunta : roman / Bogdan Plotnic. – București : ePublishers, 2018

ISBN 978-606-716-822-8

821.135.1

CUPRINS

7	PROLOG: Regina
11	I
30	II
38	III
46	IV
52	V
65	VI
70	VII
74	VIII
77	IX
81	X
88	XI
102	XII
108	XIII
112	XIV

Res 126 pentru oameni și XV

131	XVI
139	XVII
149	XVIII
158	EPILOG: Pionul

Res toți; că Ea este conștientă de faptul că este ideală, că știe că nimeni nu merită nici măcar o privire de-a ei, pentru că ei sunt superficiali, cristale false care se sparg la atingere, însă ea este perfectă; că Ea inspiră, te face să vrei să fii mai bun, iar simpla ei prezență îi face fericiți pe cei din jur, dă sens și culoare existenței lor mizerabile; că Ea este cea care se sacrifică pentru fericirea altora fără a ști ce-i aia fericire; că Ea nu este menită să cunoască fericirea. Regina își blestemă soarta, întrebându-se de ce ea trebuie să facă totul pentru alții știind că ei niciodată nici nu vor încerca măcar să facă același lucru pentru ea. Regina este o visătoare care speră că într-o bună zi va putea evada din aceasta lume alb-negru, speră că într-o bună zi va fi liberă, speră că într-o bună zi nu va mai fi obligată să lupte pentru fericirea altora și va avea șansa să și-o creeze pe a ei proprie. Asta este singurul lucru care o motivează pe regină să zâmbească zi de zi: știe că merită mult mai mult decât ceea ce i se oferă, știe că într-o bună zi cineva o va aprecia pentru ceea ce este cu adevărat. Dar așa cum se întâmplă mereu, lucrurile frumoase întârzie să apară sau nu apar deloc și speranța moare ultima doar în cazul în care nu mori tu înaintea ei.

I

Nu-l mai văzuse niciodată zâmbind și deseori se gândea că acesta nici nu poate să o facă. Era un zâmbet otrăvit ce treptat se transforma în hohote terifiante de râs ce îl speriau pe Mihai. Un râs zgomotos, năucitor, ca urlatul disperat al unui lup în nopțile de iarnă. Tatăl său stătea la poartă cu hârlețul în mână, arăta exact așa ca atunci când Mihai îl văzuse pentru ultima oară, încălțat în bocancii lui vechi din piele, murdari de noroi și lut, cu pantalonii săi de bumbac ce aveau cusut la genunchiul stâng un petic de culoare neagră. Purta și acum cămașa albastră pe care i-a făcut-o cadou Mihai de ziua lui. Stătea lângă ușă privindu-l țintă pe Mihai, sufocându-l cu râsul său răgușit ce părea a fi un cârâit continuu al unei ciori demente. „Cum a ajuns aici și cu ce scop s-o fi întors? Ai venit să faci haz pe seama mea, bătrân nenorocit?” se întreba ascunzându-se parcă de privirea morbidă a tatălui său.

Nu îl mai văzuse de mai bine de 6 ani. Își amintea și acum acea seară târzie de octombrie, ploioasă și jengoasă, cu cer de plumb, cu stropi de gheață, și-o amintea de parcă ar fi fost ieri. În acea seară își văzuse tatăl pentru ultima oară, îl văzuse ieșind grăbit pe poartă fără a privi înapoi. Mihai presimți atunci că e ultima oară când își va fi văzut tatăl. Știa că nu se va întoarce, voia atât de mult să-l ajungă din urmă să îl imploră să nu plece, să-l convingă că se merită să rămână și își dorea atât de mult acest lucru la fel cum își dorea acum să se ridice, să alerge spre dânsul și să-l îmbrățișeze, dar, la fel ca și atunci, ceva îl oprea. Era o voce în interiorul său care îi dicta să stea nemișcat.

„Ce naiba caută aici?” se întrebă Mihai privind agitat la cei ce stăteau la masă, așteptând parcă să fie întrebat ce caută nerodul de taică-său pe-aici, însă nimănui nu-i păsa de prezența lui, toți se prefăceau a nu-l vedea și a nu-l auzi, cu atât mai mult că deja de ceva vreme nu mai cânta muzica. Lui Mihai i se crea impresia că toți cei prezenți acolo stăteau ca la spectacol. Erau asemenea unei adunături de psihiatri ce analizează în tăcere un schizofrenic.

„Cum e posibil să nu-l observați?” se întrebă Mihai. „E chiar acolo... Priviți!” Mihai vru să le spună nuntașilor, care ascultau cu atenție cum mirele interpreta „Candle in the wind”, a lui Elton John. „Da... desigur, mirele e mai important decât tatăl unui polițist taciturn care nici măcar nu fusese invitat la această nuntă. Nu trebuia să merg pe drumul ăsta... Ar fi trebuit să înconjur și astfel nu aș fi fost obligat de nimeni să vin aici. De ce se tot râde atât?... Ce dracu o fi aici atât de amuzant?” Râsul lui părea acum un scârțâit al unei uși vechi de lemn ce e lovită încontinuu cu piciorul.

Piesa fredonată de Alex și râsul bolnav al tatălui său se contopeau în mintea lui Mihai, sunând asemenea unui cântec bisericesc de înmormântare. Era cât pe ce să se ridice în picioare și să le spună ambilor să înceteze, însă fu oprit de aplauzele furtunoase ce veneau la adresa lui Alex, care se opri brusc din cântat, odată cu râsul infernal ce venea din spatele lui. Mihai îl aplaudă și el la rândul său pe Alex privind spre ușa unde nu mai era nimeni. Nuntașii ridicară paharele felicitându-l pe Alex, spunându-i că are o voce foarte bună. Mihai se folosi de moment și se făcu nevăzut, ieșind în grabă și se cufundându-se în întunecimea uliței pustii de unde nu se putea descifra mai nimic. Se aștepta să vadă silueta tatălui său undeva prin beznă, însă nu văzu nimic. Făcu câțiva pași și își aprinse o țigară.

„Ce întuneric, de parcă nici nu ar mai fi existat vreodată lumină. De când mă știu eu nu am văzut o noapte mai întunecoasă, beznă din care a apărut călăul de taică-meu, venit să-mi decapiteze sufletul osândit. Din întuneric a venit și în întuneric s-a întors, lăsându-mă osândit, la capăt de drum, așa cum făcea el de obicei. M-a lăsat să

hoinăresc singur, zadarnic, prin tranșeele astea împuțite... Nu putea fi aici! Nu, nicidecum, l-ar fi văzut și ceilalți, cu siguranță l-ar fi văzut, sau le este într-atât de silă de tata încât s-au prefăcut că nici nu-l observă... Dracu' să-i ia! Oricum nimeni niciodată nu l-a avut la inimă, Spuneau că e prea îngâmfat, că e mândru, deși nu are cu ce se mândri... spuneau că e prost și mârșav, că putea ca un animal și că locul lui nu este printre oameni. L-au urât mereu pentru asta și s-au prefăcut că nu îl observă. Probabil le strica sărbătoarea, nu purta costum și nu venise să le ureze casă de piatră tinerilor însurăței... Iată și motivul pentru care l-au ignorat”, își spuse Mihai în sinea sa aruncând țigara în timp ce intra pe poartă, îngândurat și cu mâinile în buzunar.

Mihai urcă alene scările ce duceau la etajul doi al vilei, unde se afla sala cu mese. Un adevărat restaurant, unde socrul mare organiza sărbătorile de amploare ale familiei. Dintr-un capăt până în altul era întinsă o masă de unde nu poți trece cu vederea bucatele tradiționale moldovenești precum și sticlele cu vin și votcă ce erau într-un număr impunător Mirosul de frigărui proaspăt scos de pe grătar îi seducea pe invitați încât aceștia începură să înfulece lacom, fără a mai ține cont de maniere și bun simț.

Chelnerul trecea în vârful degetelor pe lângă fiecare turnând vin roșu în pahare în timp ce Alex căuta prin minibarul de la intrare o sticlă de coniac de colecție. Era liniște, toți erau concentrați asupra mâncării, urmând îndemnul domnului Dumitru, care zicea că nu are rost să mănânci frigărui rece, așa că toți îi urmau sfatul și clefăiau ca niște porci, cu nasul aplecat în postavă.

„Să trageți la măsă și să vă îndopați... Tot sensul existenței voastre – să scuipați în grădina vecinului în care el trăiește, apoi să stați a doua zi cu el la masă, să mâncați salată preparată din legumele peste care ieri ați scuipat. Oare cum funcționează creierul ăla al vostru de insectă? Câtă perfidie mai încapă în sufletele voastre? Cât venin aveți pe limbile alea de șarpe? Fug mereu de voi și tot peste voi dau,

„Respect... Sunteti peste tot!” se gândi Mihai trecând alene pe lângă Alex, care ținea în mână o sticlă de Prince Wittgenstein.

– Vrei să torni tot ce ai mai bun, spuse Mihai zâmbind binevoitor.

– Da, sigur... O dată trăiesc și, cu siguranță, doar o dată mă însor.

– Cu siguranță, și încă cu cea mai frumoasă femeie din lume.

– Da, ai dreptate, frățioare, hai să bem un păhăruț în cinstea ei, zise Alex zâmbind, punându-i ușor mâna pe umăr lui Mihai în semn de prietenie.

„Să bem!” răsuna în mintea lui Mihai ca un clopot vechi ruginit ce cade peste altarul unde preotul își ține predicile sale dezaxate. Aceste cuvinte îi amintiră de hohotele bizare de râs ale lui taică-său și se gândi că s-ar simți și el mult mai bine dacă ar izbucni ca o furtună peste uscăciunile din jurul său, însă se resemnă așa cum face de obicei. Era totuși un exemplu în societate, locotenent în poliția criminală și s-ar fi ales praful din reputația lui dacă ar fi început să o facă pe sociopatul.

„Măcar tata era liber, dezlănțuit, integru, rebel, nu ca mine, o umbră palidă. Nu îi era frică că va fi judecat de societate, pe când eu nici nu îndrăznesc să le arăt adevărata mea față. Ce laș... ce realitate banală!... Mi-e frică că nu mă vor accepta într-un mediu în care niciodată nu am vrut să fiu acceptat... nu am nimic de pierdut. Ceea ce am avut oricum am pierdut demult... totuși de ce ezit să fac ceea ce vreau să fac?”

Mihai se așează la masă și privea cu coada ochiului cum oaspeții înfulecau din bucatele de pe masă. În fața lui era un tacâm cu carne de porc, altul cu salată de legume, precum și unul cu sarmale care erau deja reci. Avea în fața sa un pahar cu vin roșu pe care îl dădu peste cap pentru a înlătura senzația de greață, însă nu-l ajută. Era de ajuns să se-ntoarcă în stânga și-n dreapta și tabloul dezgustător din jur îl făcea să simtă nevoia de a-și vomita mațele când vedea turma de oameni cu capete de lup ce își înfigeau colții infecți în carnea

sângerândă, scuipând oasele și ștergându-și cu palmele scârboase șiroaiele de sudoare de pe fețele lor păroase și încrețite, strigând parcă cu privirea: „umpleți paharele, nu am venit aici să mor de sete.”

Era o piesă de teatru de doi bani unde regizorul minte frumos pe spectatori pentru a nu scoate la iveală falsitatea scenariului și lipsa de talent a actorului principal, un teatru al absurdului sau, mai bine zis, o nuntă moldovenească organizată cu scopul de a fi în rând cu lumea; nuntă unde invitații beau și mănâncă până își ghiftuiesc burțile; unde tinerii însurăței zâmbesc pentru a le face pe plac, iar a doua zi acești invitați își vor aminti ce au mâncat și ce-au băut, își vor aminti care dintre socri a fost mai darnic, cine dintre nuntași era cel mai beat, care și la ce oră a venit, ce haine purta, ce cadou a adus miresei și la ce ora a plecat. Niciunul dintre invitați nu-și va aminti cât de emoționat era socrul mare sau cât de umil era socrul mic, cât de frumoasă era mireasa și cât de fericit părea mirele... Nimeni nu-și va aminti deoarece nimeni nu se bucură cu adevărat pentru acești tineri, pentru că fericirea altora e ca un necaz pentru ei.

Alex se apropie de Ion și Florin cărora le turnă coniac din sticla lui de colecție, apoi se îndreaptă spre Mihai și îi turnă și lui.

– Mulțumesc, dar mai întâi voi bea un pahar cu vin alb și voi rosti un toast, apoi voi savura și coniacul care, apropo, are o aromă divină.

– Fie cum zici tu, prietene, zise Alex. Dragi prieteni, vă propun tuturor să ridicăm un pahar de vin pentru a asculta toastul locotenentului nostru drag, Mihai!

„Bine!”, „da, neapărat!”, „cu mare drag!”, se auzeau câteva voci din celălalt capăt al mesei.

Mihai privi în jur cu ochii triști, cu un zâmbet amar pe față, asemenea unui orfan ce încearcă să se conformeze cu gândul ca nu va fi înfiat niciodată. O privi lung pe Irina, care stătea cu ochii în pământ, ascunsă și indignată parcă de prezența lui Mihai.

„Azi zâmbetul ei e ofilit precum o floare lipsită de lumină și căldură”, se gândi Mihai. El știa mai bine decât oricine cum arată

zâmbetul Irinei, pentru că în fiecare dimineață obișnuia să aștepte autobusul la stația de lângă liceul din Bubuieci cu ochii ațintiți la poarta principală a instituției, ca nu cumva Irina să intre, iar el să nu o vadă. Zâmbetul ei era oglinda în care privea el în fiecare dimineață, tăcerea ei obișnuia să spună atât de multe, privirea ei obișnuia să-i încălzească inima, încât avea impresia că se topea ceva în interiorul lui. „Ah, de-ai ști... de-ai putea simți cum bate blestemata asta de inimă a mea...”

Irina era profesor de literatură și la ora șapte dimineața obișnuia să vină deja la serviciu, cu excepția zilei de vineri, când nu avea ore și a sfârșitului de săptămână, când stătea acasă. În aceste zile, Mihai nu numai că venea pe jos până la stația de lângă liceu, ci urca de la stația care era la numai câțiva metri de casa lui. Aceste trei zile erau un adevărat iad pentru Mihai. Îl iritau colegii bețivi care întârziu la serviciu, subalternii proști ca noaptea, mutrele morocănoase ale trecătorilor care se holbau la uniforma lui, șoferul autobuzului care urla ca un nebun la pasagerii care nu au achitaseră biletul, muzica care răsună din căștile unui băiat de alături. În aceste zile el răspundea cu ură și dispreț la tot ceea ce în zilele obișnuite era perceput ca fiind ceva normal.

Irina era o ființă firavă și tăcută, cu părul de culoarea asfințitului de soare în după-amiezile senine de iarnă. Ochișorii ei triști erau două diamante negre, micuțe, care priveau mereu în jos, o nuanță dulce-amăruie care se topea în delicatetea zâmbetului ei profund. Atunci când zâmbea, aveai impresia că zâmbetul ei era confecționat din petale de trandafir galben, scaldat în roua dimineții și, de câte ori o făcea, îți dăruia o mică părticică din sufletul ei. Toți cei care aveau fericita ocazie de a o întâlni dimineața pe stradă urmau să aibă parte de o zi reușită, o zi în care zâmbetul Irinei, imortalizat în memoria lor, alunga toate gândurile negative ale vieții mediocre pe care le trăiau.

Acum Irina juca nunta, iar Mihai simțea că are un pumnal înfipt în inimă, durerea devenind tot mai apăsătoare de fiecare dată când Alex o atinge pe Irina. „Ar trebui să-mi scot pumnalul din inimă

și să ți-l bag în gât, derbedeule ce ești tu, iar apoi să-i spun Irinei ceea ce demult ar fi trebuit să-i spun, dar... e alegerea ei, sper să fie așa cum a vrut ea să fie...” Fața-i era încruntată și în ochii ei căprui i se citea ura și regretul în același timp. Avea un tunet și un curcubeu în privire, pumnii îi erau strânși tari ca piatra și atât de roșii încât puteai crede că o să-i țâșnească sângele din vene. Era înconjurat de străini pe care-i știa de-o viață, zeci de perechi de ochi se holbau la el asemenea unei haite de lupi ce își devorează prada cu privirea. El se ridică de pe scaun cu paharul cu vin alb în mână, privind-o umil, ca unui câine ce stă în frig și foame privindu-și prin geam stăpânul.

„Dragii mei nuntași, sper să nu vă ridicați de la masă flămânzi și însetați. Ar fi păcat să ai posibilitatea de a te îndopa gratis și să nu o faci. Fie ca toastul pe care îl aveți în minte, însă nu îl veți rosti, să se întoarcă la voi cândva asemenea unui bumerang. Alex, dragul meu prieten, în cinstea ta, știi a fost cândva un orb care și-a luat de soție cea mai frumoasă femeie din lume. Toți îi spuneau că are cea mai frumoasă făptură pe care au văzut-o, deși nu se putea convinge de acest lucru. Ea evita să-l întrebe cum arată în vreo haină nouă, iar el evita să-i facă vreun compliment ca nu cumva să o supere. Era convins că e sublimă, dar nu încerca să descopere cât de sublimă. Se mulțumea cu gândul că cei din jur o consideră frumoasă, cu atât mai mult că nu avea vreun motiv să creadă contrariul. Într-o bună zi soția îl întrebă: «Cum crezi, ce mă face specială?», iar el îi răspunse: «Ochii tăi albaștri asemenea mării, buzele tale roșii, obrajii rumeni, părul lung și auriu de culoarea spicelor de grâu. Toate acestea te fac specială». Ea începu să râdă și zise: «Ochii mei nu sunt albaștri, ci verzi, obrajii îmi sunt palizi, buzele au nuanță de roz șters, iar părul e de culoare castanie.» După aceasta, el auzi pașii grăbiți ai soției sale care ieși din casă și nu se mai întoarse niciodată.”

– În cinstea mirelui, rosti Mihai și goli paharul.

Își dorea nespuse de mult ca toți acei prezenți să audă aceste cuvinte din gura lui, dar ea era acolo... ea era motivul pentru care nu făcuse ceea ce avea de gând să facă și tot prezența ei îl motiva să facă